

Národní divadlo moravskoslezské

Představení a herci Ostrava

NEPOSEDA

13.02.2025 Olomoucké listy ~ Strana 21 ~ ptx ~ Vytlačeno: 54 000 ~ Infotype: Nepojmenováno ~ Datum importu: 13.02.2025 00:31 ~ Vydavatel: Strategic Consulting s.r.o. ~ Země: Česko ~ AVE: 87 361,38 Kč

Zpěvačka a herečka Natálie Tichánková (*1990) o sobě říká, že je všudezdejší, neposedná jako čertík z krabičky. Kromě hraní v divadle a zpívání na plesch či náměstích momentálně připravuje své druhé album s kapelou 4GOOD. V rodině bez uměleckých genů je bílou vránou, což se jí ovšem skvěle hodí – ráda dělá věci jinak. V Moravském divadle Olomouc právě hraje automobilovou závodnici Elišku Junkovou a v **Ostravě** císařovnu Sisi v **muzikálu** Elisabeth. V Moravském divadle nedávno předala k alternativě Pohádku zakletou do cimbálu. To zavání odchodem z divadla – třeba jinam nebo na mateřskou... „Nic tak dramatického, moje koleno si prostě řeklo o pauzu a já ho musela vyslyšet,“ vysvětlila Natálie Tichánková.

* Jak jste k tomu přišla?

Upřímně, ráda bych to věděla taky. Před šesti lety jsem měla úraz v divadle. Špatně jsem dopadla ze zvedačky ve Starcích na chmelu a urvala si přední křížový vaz i meniskus.

* To muselo s diváky zamávat.

Bylo to naštěstí na zkoušce, takže to odnesli jen kolegové. Paradoxně to mám jako asistentka choreografie natočené „na památku“. Ale co se stalo teď? Netuším, možná moc práce, hodně natáčení, neustálé přejezdy. Jeden den jsem zkoušela **muzikál** v **Ostravě**, druhý den točila pro televizi, třetí koncertovala, no a tělo řeklo dost. Možná je to jen poškozený meniskus, ale pokud i chrupavka, bude to o něco větší oříšek.

* To by pak už bylo jen na dabing?

Nestrašte! Představa, že týden ležím doma, mě děsí víc než samotná operace. Já si vždycky najdu způsob, jak fungovat – třeba i na jedné noze.

* V čem ještě budou za vás alternovat?

Prozatím mi vypomůže kolegyně v Kytici a zbytek se uvidí podle náročnosti zákroku a rekonvalescence.

* S tím kolenem asi musíte odmítnout i spoustu plesů...

Jestli to dobře vyjde, tak plesy zvládnou. I kdyby s berllemi. Na stagi jsem sice obvykle uragán, ale věřím, že se dám co nejdřív dohromady a žádný tanec o berlích nebude třeba. Co se týká benefičního koncertu Láskou k dětem, který pořádám, ten jsem přesunula na květen. Chci to udělat pořádně, a ne na půl plynu, to bych si neodpustila.

* Vy pocházíte z Havířova, studovala jste v **Ostravě** a Brně. Jak jste se ocitla v Olomouci?

Také jsem pracovala v Praze... No, řekněme, že jsem taková putovní. Ale Olomouc mi přirostla k srdci. Dostala jsem tu nádherné příležitosti a domov si umím udělat všude.

* Je to pro vás v Olomouci napořád?

Těžko říct, jak to dopadne. Nechávám to plynout, protože změny mají přijít samovolně. Pokud se naskytne zajímavá výzva, tak ji rozhodně nenechám ležet.

* Závisí to na rolích?

Nejenom. Má práce není jen divadlo, mám i jiné věci, kterým se věnuji, třeba svou kapelu 4GOOD. V první řadě bych to řešila z pracovního a růstového hlediska. Ale hudba je pro mě srdeční záležitostí, a kdybych si musela vybrat mezi divadlem a muzikou, vyhraje muzika.

* Vy jste kapelnice?

Vlastně ano, i když si na škatulkování nepotrpím. Dala jsem kapelu dohromady a také ji financuji. Název si hodně lidí vykládá jako „Natálie a čtyři dobří“, což rozhodně platí, ale ve skutečnosti to znamená „for good“, tedy navždy, nadobro. Vždycky jsem chtěla dělat autorskou tvorbu, říkala jsem si, že když to nezkusím, tak to nikdy nezjistím a mohlo by mě to jednoho dne mrzet. Teď jsem šťastná, že jsem sebrala odvalu a našla úžasné muzikanty. Momentálně pracujeme na druhém albu HappyEnd.

* Cédéčka se ještě někde prodávají?

V dnešní době už ne. Všechno je to na internetových platformách. Druhé album jsem se rozhodla uchopit trochu jinak, zkusíme spolupráci s

předními producenty, s Borisem Carloffem a Lukášem Chromkem, který dělá produkce i Ewě Farne, a také se slovenským producentem Markem Rakovickým. Chtěla bych album posunout zase o level výš, ale je to nákladné, když nemáte mecenáše.

* Jak moc nákladné?

Jeden singl vyjde zhruba na šedesát tisíc. Ale věřím, že to stojí za to. Album budeme vydávat po singlech, a až bude venku všech deset skladeb, lidé pochopí, že tvoří příběh. Každý singl je malý dílek velkého příběhu. Takové puzzle mého života. Celé album bych si přála, ať spatří světlo světa do léta.

* Píšete hudbu na text, nebo naopak?

Spolupracuju s naším kytaristou Jeffem. Ten dělá gró našich věcí. Většinou přijde s nápadem, já tvořím melodii a spolu to doladíme. Je to hodně intuitivní proces a každá píseň vzniká jinak.

* Co je váš největší hit?

Možná náš poslední singl Můj nový nádech, ale asi se to nedá tak jednoznačně říct. Hudba je dnes hodně zrychlená a mnohdy to bohužel není jen o ní. My tvoříme srdcem a chceme, aby to srdce bylo v každé písničce cítit. Na jaře pojedeme svou akustickou tour, máme před sebou plesy, festivaly, nahrávání.

* Co na to říkají v divadle?

Myslím, že jsou rádi. Často se jim hodí, že nejsem jen herečka, ale i zpěvačka.

* V **muzikálech** určitě.

Já jsem **muzikál** vystudovala, ale po škole jsem nechtěla jít nikdy do angažmá, protože jsem chtěla nabrat co nejvíce zkušeností. Hodně jsem hostovala v různých divadlech. No a pak vypisovali konkurs tady do činohry. Pedagogové z JAMU po nás chtěli, ať porušíme stigma, že muzikálisti umí jen tančit a zpívat, ale neumí hrát, proto nás vedli k činohře. A tak jsem si řekla, proč nejít na vyučenou. Na chvíli. A jsem tady osm let.

* Takže se vám tady líbí.

Ano, jinak bych tu nebyla. Ale ještě nemám Olomouc dokonale probádanou – bydlím v centru a širší okolí mě pořád čeká. Miluju hory a přírodu, jenže tady je to samá placka. Na výlety nemám kvůli práci tolik času, kolik bych si přála, ale třeba to jednou přijde.

* O nějakém zakotvení neuvažujete?

Jednou možná. Ale kdybych byla jen tady v Olomouci a dělala jen divadlo, asi bych se zbláznila. Žiju ještě v tom naivním světě, kdy si myslím, že talent a píle budou odměněny, a navíc jsem paličák a ráda si dělám věci po svém. Vážím si lidí, kteří mají nějaký cíl a svojí pílí toho dosáhnou. Já na sobě potřebuju neustále pracovat, zkoušet nové věci. Život bez adrenalinu a zážitků by mě nebavil.

* Adrenalin? Tak zkuste jet tramvají načerno.

To ne! Ve mně se pere poctivost – nesnáším nepoctivé a nespravedlivé lidi a navíc neumím lhát. Na mně by to revizor hned poznal a šel za mnou jako první.

* Herečka a neumí lhát?

To mi říká i mamka, můžeš být herečka, jaká chceš, ale když lžeš, je to poznat. Na jevišti to jde, ale v životě ne – a jsem za to vlastně ráda.

NEPOSEDA

Zpěvačka a herečka **Natálie Tichánková** (*1990) o sobě říká, že je všudezdejší, neposedná jako čertík z krabičky. Kromě hraní v divadle a zpívání na plesech či náměstích momentálně připravuje své druhé album s kapelou 4GOOD. V rodině bez uměleckých genů je bílou vránou, což se jí ovšem skvěle hodí – ráda dělá věci jinak. V Moravském divadle Olomouc právě hraje automobilovou závodnici Elišku Junkovou a v Ostravě císařovnu Sisi v muzikálu Elisabeth.

V Moravském divadle nedávno předala k alternaci Pohádku zakletou do cimbálu. To zavání odchodem z divadla – třeba jinam nebo na mateřskou... „Nic tak dramatického, moje koleno si prostě řeklo o pauzu a já ho musela vyslyšet,“ vysvětlila Natálie Tichánková.

Jak jste k tomu přišla?

Upřímně, ráda bych to věděla taky. Před šesti lety jsem měla úraz v divadle. Špatně jsem dopadla ze zvedačky ve Starcích na chmelu a urvala si přední křížový vaz i meniskus.

To muselo s diváky zamávat.

Bylo to naštěstí na zkoušce, takže to odnesli jen kolegové. Paradoxně to mám jako asistentka choreografie natočené „na památku“. Ale co se stalo teď? Netuším, možná moc práce, hodně natáčení, neustálé přejezdy. Jeden den jsem zkoušela muzikál v Ostravě, druhý den točila pro televizi, třetí koncertovala, no a tělo řeklo dost. Možná je to jen poškozený meniskus, ale pokud i chrupavka, bude to o něco větší oříšek.

To by pak už bylo jen na dabing?

Nestrašte! Představa, že týden ležím doma, mě děsí víc než samotná operace. Já si vždycky najdu způsob, jak fungovat – třeba i na jedné noze.

V čem ještě budou za vás alternovat?

Prozatím mi vypomůže kolegyně v Kytici a zbytek se uvidí podle náročnosti zákroku a rekonvalescence.

S tím kolenem asi musíte odmítnout i spoustu pesů...

Jestli to dobře vyjde, tak plesy zvládnu. I kdyby s berlemi. Na stagi jsem sice obvykle uragán, ale věřím, že se dám co nejdřív dohromady a žádný tanec o berlích nebude třeba. Co se týká benefičního koncertu Láskou k dětem, který pořádám, ten jsem přesunula na květen. Chci to udělat pořádně, a ne na půl plynu, to bych si neodpustila.

Vy pocházíte z Havířova, studovala jste v Ostravě a Brně. Jak jste se ocitla v Olomouci?

Také jsem pracovala v Praze... No, řekněme, že jsem taková putovní. Ale Olomouc mi přirostla k srdci. Dostala jsem tu nádherné příležitosti a domov si umím udělat všude.

Je to pro vás v Olomouci napořád?

Těžko říct, jak to dopadne. Nechávám to plynout, protože změny mají přijít samovolně. Pokud se naskytne zajímavá

výzva, tak ji rozhodně nenechám ležet.

Závísí to na rolích?

Nejenom. Má práce není jen divadlo, mám i jiné věci, kterým se věnuji, třeba svou kapelu 4GOOD. V první řadě bych to řešila z pracovního a růstového hlediska. Ale hudba je pro mě srdeční záležitost, a kdybych si musela vybrat mezi divadlem a muzikou, vyhraje muzika.

Vy jste kapelnice?

Vlastně ano, i když si na škatulkování nepotrpím. Dala jsem kapelu dohromady a také ji financuji. Název si hodně lidí vykládá jako „Natálie a čtyři dobří“, což rozhodně platí, ale ve skutečnosti to znamená „for good“, tedy navždy, nadobro. Vždycky jsem chtěla dělat autorskou tvorbu, říkala jsem si, že když to nezkusím, tak to nikdy nezjistím a mohlo by mě to jednoho dne mrzet. Teď jsem šťastná, že jsem sebrala odvahu a našla úžasnou muzikanty. Momentálně pracujeme na druhém albu HappyEnd.

Cédéčka se ještě někde prodávají?

V dnešní době už ne. Všechno je to na internetových platformách. Druhé album jsem se rozhodla uchopit trochu jinak, zkusíme spolupráci s předními producenty, s Borisem Carloffem a Lukášem Chromkem, který dělá produkce i Ewě Farne, a také se slovenským producentem Markem Rakovickým. Chtěla bych album posunout zase o level výš, ale je to nákladné, když nemáte mecenáše.

Jak moc nákladné?

Jeden singl vyjde zhruba na šedesát tisíc. Ale věřím, že to stojí za to. Album budeme vydávat po singlech, a až bude venku všech deset skladeb, lidé pochopí, že tvoří příběh. Každý singl je malý dílek velkého příběhu. Takové puzzle mého života. Celé album bych si přála, ať spatří světlo světa do léta.

Píšete hudbu na text, nebo naopak?

Spolupracuju s naším kytaristou Jeffem. Ten dělá gró našich věcí. Většinou přijde s nápadem, já tvořím melodii a spolu to

doladíme. Je to hodně intuitivní proces a každá píseň vzniká jinak.

Co je váš největší hit?

Možná náš poslední singl Můj nový nádech, ale asi se to nedá tak jednoznačně říct. Hudba je dnes hodně zrychlená a mnohdy to bohužel není jen o ní. My tvoříme srdcem a chceme, aby to srdce bylo v každé písničce cítit. Na jaře pojedeme svou akustickou tour, máme před sebou plesy, festivaly, nahrávání.

Co na to říkají v divadle?

Myslím, že jsou rádi. Často se jim hodí, že nejsem jen herečka, ale i zpěvačka.

V muzikálech určité.

Já jsem muzikál vystudovala, ale po škole jsem nechtěla jít nikdy do angažmá, protože jsem chtěla nabrat co nejvíce zkušeností. Hodně jsem hostovala v různých divadlech. No a pak vypisovali konkurs tady do činohry. Pedagogové z JAMU po nás chtěli, ať porušíme stigma, že muzikálisti umí jen tančit a zpívat, ale neumí hrát, proto nás vedli k činohře. A tak jsem si řekla, proč nejít na vyučnou. Na chvíli. A jsem tady osm let.

Takže se vám tady líbí.

Ano, jinak bych to nebyla. Ale ještě nemám Olomouc dokonale probádanou – bydlím v centru a širší okolí mě pořád čeká. Miluju hory a přírodu, jenže tady je to samá placka. Na výlety nemám kvůli práci tolik času, kolik bych si přála, ale třeba to jednou přijde.

O nějakém zakotvení neuvažujete?

Jednou možná. Ale kdybych byla jen tady v Olomouci a dělala jen divadlo, asi bych se zbláznila. Žiju ještě v tom naivním světě, kdy si myslím, že talent a pile budou odměněny, a navíc jsem paličák a ráda si dělám věci po svém. Vážím si lidí, kteří mají nějaký cíl a svojí pílí toho dosáhnou. Já na sobě potřebuju neustále pracovat, zkoušet nové věci. Život bez adrenalinu a zážitků by mě nebyl.

Adrenalin? Tak zkuste jet tramvají načerno.

To ne! Ve mně se pere poctivost – nesnáším nepoctivé a nespravedlivé lidi a navíc neumím lhát. Na mně by to revizor hned poznal a šel za mnou jako první.

Herečka a neumí lhát?

To mi říká i mamka, můžeš být herečka, jaká chceš, ale když lžeš, je to poznat. Na jevišti to jde, ale v životě ne – a jsem za to vlastně ráda. ■ ptx